

1–2. osztály

Jézus születésének ígérete (Lk 1, 26–38)

²⁶A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe ²⁷egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó József jegyese volt. A szűznek pedig Mária volt a neve. ²⁸És hozzálépve így szólt az angyal: Üdvöz légy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! ²⁹Mária megdöbbsent e szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés.

³⁰Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél!³¹ Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. ³²Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának nevezik majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ³³ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.³⁴Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan lehetséges ez, mivel én férfit nem ismerek? ³⁵Az angyal így válaszolt neki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. ³⁶Íme, Erzsébet, a te rokonod is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, ³⁷mert Istennek semmi sem lehetetlen. ³⁸Mária ezt mondta: Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint! És eltávozott tőle az angyal.

Jézus születése (Lk 2, 1 -20)

¹Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. ²Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. ³Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. ⁴Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, ⁵hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. ⁶És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, ⁷és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. ⁸Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. ⁹És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. ¹⁰Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: ¹¹üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. ¹²A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. ¹³És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: ¹⁴Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség, és az emberekhez jóakarát. ¹⁵Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így

szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. ¹⁶Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. ¹⁷Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, ¹⁸és mindenki, aki hallotta, elsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. ¹⁹Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. ²⁰A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.

A tizenkét éves Jézus a templomban (Lk 2, 41–52)

⁴¹Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a páska ünnepére. ⁴²Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. ⁴³Miután pedig elteltek az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. ⁴⁴Mivel azt hitték, hogy az útítársak között van, elmentek egynapi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. ⁴⁵De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. ⁴⁶Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, ⁴⁷és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. ⁴⁸Amikor szülei meglátták, megdöbbentek, anyja pedig így szólt hozzá: Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én kétségbeesetten kerestünk téged. ⁴⁹Ő pedig így válaszolt: Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem? ⁵⁰Ők azonban a nekik adott választ nem értették. ⁵¹Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, ⁵²Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Az utolsó vacsora (Lk 22, 7–23)

⁷Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a páskabarányt. ⁸Jézus elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: Menjetek el, és készítsétek el nekünk a páskavacsorát, hogy megehessük. ⁹Ők pedig ezt kérdezték tőle: Mi a kívánságod, hol készítsük el? ¹⁰Ő így válaszolt: Amikor beértek a városba, szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz, kövessétek őt abba a házba, ahova bemegy, ¹¹és mondjátok meg a ház gazdájának: A Mester ezt üzeni neked: hol van a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a páskavacsorát? ¹²Ő majd mutat nektek egy nagy, berendezett emeleti termet: ott készítsétek el! ¹³Akkor elmentek, és mindent úgy találtak, amint előre megmondta nekik; és elkészítették a páskavacsorát. ¹⁴Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, ¹⁵és ezt

mondta nekik: Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a páskavacsorát. ¹⁶Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a páskavacsorából, amíg csak be nem teljesedik az Isten országában. ¹⁷Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: Vegyétek, és osszátok el magatok között! ¹⁸Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa. ¹⁹És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, és e szavakkal adta nekik: Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! ²⁰Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki. ²¹De íme, annak a keze, aki elárul engem, az enyémmel együtt van az asztalon.

²²Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt. ²³Azok pedig kérdezgetni kezdték egymástól, hogy ki lehet az közülük, aki ezt meg fogja tenni.

Jézus elfogása (Lk 22, 47–53)

⁴⁷Miközben ezeket mondta, íme, sokaság közeledett. Júdás jött elől, a tizenkettő egyike, és Jézushoz lépett, hogy megcsókolja. ⁴⁸Jézus így szólt hozzá: Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát? ⁴⁹Amikor a körülötte levők látták, hogy mi készül, megkérdezték: Uram, odavágjunk a karddal? ⁵⁰Egyikük oda is csapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét. ⁵¹Jézus azonban megszólalt, és ezt mondta nekik: Hagyjátok abba! És megérintve a fülét, meggyógyította őt. ⁵²Majd ezt mondta az ellene kivonuló főpapoknak, a templomórség vezetőinek és a véneknek: Úgy vonultok ki ellenem kardokkal és botokkal, mint valami rabló ellen. ⁵³Mindennap veletek voltam a templomban, mégsem emeltetek rám kezet. De ez a ti órátok és a sötétség hatalmának ideje.

Jézus a keresztfán (Lk 23, 32–43)

³³Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. ³⁴Jézus pedig így könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! Azután sorsvetéssel megosztottak ruháin. ³⁵A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja! ³⁶Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki,³⁷és így szóltak: Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat! ³⁸Felirat is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA

Jézus halála (Lk 23, 44–49)

⁴⁴Tizenkét órától három óráig sötétség lett az egész földön. ⁴⁵A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig közepén kettéhasadt. ⁴⁶Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet! És ezt mondva meghalt. ⁴⁷Amikor a százados látta, hogy mi történt, dicsőítette Istent, és így szólt: Ez az ember valóban igaz volt. ⁴⁸És az egész sokaság, amely erre a látványra összeverődött, amikor látta a történeteket, mellét verve tért haza. ⁴⁹Jézus ismerősei pedig mindnyájan és az öt Galileától fogva követő asszonyok távolabb állva szemlélték mindezt.

Jézus feltámadása (Lk 24, 1–12)

¹A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. ²A követ a sírbolt elöl elhengerítve találták, ³és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. ⁴Amikor emiatt tanácstalanul álltak, íme, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. ⁵Az asszonyok megrémültek, és a földre szegezték tekintetüket, de azok így szóltak hozzájuk: Miért keresitek a holtak között az élőket? ⁶Nincsen itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza: megmondta nektek még Galileában, ⁷hogy az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia. ⁸Ekkor visszaemlékeztek szavaira, ⁹és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. ¹⁰A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, ¹¹de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. ¹²Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.

Jézus megjelenik a tanítványoknak (Lk 24, 36–49)

³⁶Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: Békesség nektek! ³⁷Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. ³⁸Ő azonban így szólt hozzájuk: Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? ³⁹Nézzétek meg a kezeimet és a lábaimat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és nézzetek meg jól! Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van. ⁴⁰És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezeit és a lábait. ⁴¹Amikor pedig még mindig hitetlenkedtek örömeükben, és csodálkoztak, megkérdezte tőlük: Van itt valami ennivalótok? ⁴²Ők pedig adtak neki egy darab sült halat. ⁴³Elvette, és szemük láttára megette.

Jézus mennybemenetele (Lk 24, 50–52)

⁵⁰Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. ⁵¹És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. ⁵²Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; ⁵³mindig a templomban voltak, és áldották Istent.